

NAMN ATT MINNAS

TORSTEN BENGTON

En kritisk iakttagare av vår samhällsutveckling lät nyligen undslippa sig ett om det är sant som statsminister Erlander sagt i en födelsedagsintervju, nämligen att politik är ett i högsta grad moraliskt yrke, så är Torsten Bengtson ingen politiker.

Därmed må vara hur som helst, han är i varje fall centerpartiets gruppledare i första kammaren. På dess Jönköpingsbank ingår han i den pittoreska trio, vars bägge övriga medlemmar är Gunnar Svärd och Olof Palme.

Han hör till det halvdussin personer, om vilka det brukar sägas, att de är ovanligt begåvade för att vara centerpartister, vilket för tanken till den berömda aforismen att i detta parti framstår en normalbegåvad man som ett geni och professor Wahlund som normalbegåvad. Man kanske skulle kunna tro att formuleringar som dessa blott och bart är uttryck för politiska meningsmotståndares illvilja, men efter att ha tagit del av Värmlands Folkblads karakteristik av koalitionspartiernas insats i regeringen, är det svårt att betvivla deras berättigande.

På frågan om vad som kom Torsten Bengtson att bli politiker — eller i varje fall ägna sig åt politik — brukar man få svaret att han tidigt fann att antbruk var ett mödosamt och föga inbringande sätt att tjäna sitt uppehälle. Han kommer från ett småbrukarhem i Jönköpings län, men har i likhet med rivalen Lars Eliasson drabbats av det för en bondehövding något oblidliga ödet att i praktiken bli stockholmare. Hans karriär, som gått via

föreningsrörelsen, har varit partifunktionärens och gjort honom till en typisk asfaltagar.

Sin första plattform vann han inom nykterhetsrörelsen. Han är vad som brukar kallas en veritabel nykterhetsidkare, för honom har nykterheten varit något av ett näringsfång. Sitt nykterhetslöfte har han obrottsligt hållit, vilket givetvis inte hindrar honom från att sitta i Vin- & Spritcentralens styrelse och i kraft därav känna sig som en av landets främsta experter på konjakssorter. Men han är icke blott helnykterist, han är också icke-rökare. I gengäld är han — för att nu begagna en i sammanhanget måhända något föråldrad terminologi — en damernas riddare.

Parallellt med nykterhetsrörelsen ägnade han sig åt jordbrukets ungdomsrörelse, närmare bestämt studieorganet SLS — för den ekonomiska föreningsrörelsen har han alltid stått mera främmande och torde också där betraktas med avgjord skepsis. Under senare delen av 30-talet började han bli ett namn i bondeförbundets ungdomsorganisation och under Bramstorp's sista år som partiledare ryckte han jämsides med Lars Eliasson fram mot täten i den unga bondeförbundsgenerationen. Han åberopade sig under denna tid gärna på vad Bramstorp hade haft att anförtro honom och det var förmodligen bara malisen, som gjorde gällande, att Bramstorp aldrig kände igen honom, när de bägge träffades.

Han gjorde sig snart känd som en av

bondeförbundets främsta fältarbetare, en framstående specialist på vad de andra partierna brukar kalla buskagitation. Ju mer populär han blev som valtalare ute i bygderna desto mer växte hans subjektivt lika fasta som objektivt löst grundade självförtroende. Inom kort hade han blivit en av bondeförbundets mest anlitade debattörer och förskaffade sig en utomordentlig träning på att uppträda i offentliga sammanhang. Han vann berömmelse genom att aldrig vara svarslös. Det beror inte på att han alltid har någonting att säga, utan snarare på att han aldrig besväras av några hämningar i sakligt hänseende. Han beledsagar den mest fantasifulla utläggning med ett avväpnande gossaktigt leende, som tar åhörarna, särskilt de kvinnliga, med storm.

Att en sådan man skulle vara förutbestämd till en lysande framtid inom centerpartiet säger sig självt. Han blev partisekreterare och riksdagsman och hörde liksom medtävlaren Lars Eliasson till koalitionen varmaste anhängare och trognaste vapendragare. Han förstod snart att göra sig outhärlig för partiets ledning och blev en av hr Hedlunds protegéer. Han ådagalade en sällsynt förmåga att snabbt skumma av en fråga och med hjälp av skummet ge sig sken av att behärska den. Han läser noga riksdagstrycket, stryker för alla användbara fraser och begagnar dem sedan med frejdigt mod även om han kanske inte helt har pejat deras innebörd. Under koalitions-tiden levde han högt på att i valrörelsen citera valda delar av finansplanen utan att i själva verket ha någon närmare kunskap om vad han talade.

Politiskt sett har han alltid hållit sig så nära socialdemokraterna som möjligt, en attityd vilken som bekant omfattas med den livligaste sympati av hans partiledare. Den kom till ett uppseendeväckande uttryck, när han

härom året i bevillningsutskottet ändrade ståndpunkt över en natt för att vara socialdemokraterna till lags och den har på nytt manifesterats, när han tack vare Hedlunds beskydd lyckades erhålla den plats i riksbanksfullmäktige, som ansågs vikt åt en av partiets kronprinsar, Hansson i Skegrie. I fullmäktige lär Torsten Bengtson gapat av förvåning, när sådana hemlighetsfulla ord som ränta och räntabilitet förts på tal och sorgfälligt undvikits att delta i diskussionerna. Men han har gjort skäl för sig ändå genom att i varje omröstning vara såsom ett eko av hr Åsbrink.

I ett avseende skiljer sig Torsten Bengtson fördelaktigt från flertalet av centerpartiets koryféeer med hr Rubbestad i spetsen. Han behärskar ett främmande språk. Han har lagt ner ett aktningvärt arbete på att lära sig engelska ordentligt och talar detta språk alldeles utmärkt. Han är följaktligen predestinerad till att vara centerpartiets permanente FN-delegat och man kan inte heller förtänka de hänförda reklamkare inom partiet som annonserar honom som centerpartiets världspolitiska expert. Är någon det, så är det han. Konkurrensen är obefintlig, den utgöres av professor Wahlund. En gång, när Torsten Bengtsons konjunkture tycktes ogynnsamma, aspirerade han på att bli svensk lantbruksattaché i Washington. Men hr Hedlund ingrep med kraft och lyckades trots motstånd få honom vald till senator på Jönköpingsbanken.

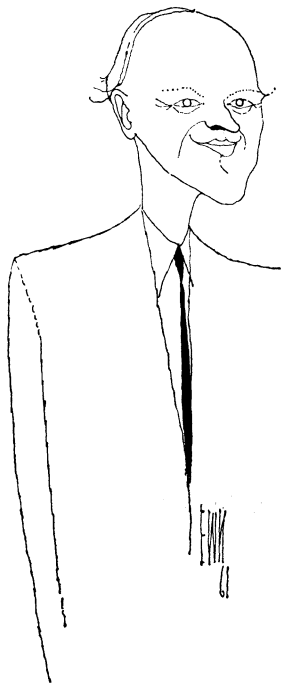
Som sådan har han gjort sig bekant bl. a. genom att kandidera till medkammaren som s. k. draghjälp och sedan han väl blivit vald avsäga sig sitt mandat till förmån för andre man på listan, partiombudsmannen Arne Magnusson. Gåvor och gengåvor — hr Magnusson har sedan gjort sitt yttersta för att bidra till hr Bengtsons inval i bankofullmäktige.

Sin verkligt stora lycka har Torsten Bengtson gjort som TV-stjärna, i vilken egenskap han framgångsrikt tävlar med centerpartiets andre charmulle, hr Wahlund. Hr Bengtson har, som tidigare nämnts, en särskild förmåga att vinna gehör hos kvinnorna. En annan kategori på vilken han med utmärkt resultat specialiserat sig är folkpensionärerna. Det han har av, om man så får säga, sol och vår i sitt väsen har visat sig mycket verkningsfullt även när det gäller de kära gamla ute i tugorna. Att centerpartiet med sådan energi och målmedvetenhet gjort just folkpensionärerna till föremål för sitt — förlåt uttrycket — bondfångeri, får nog till stor del anses bero på Torsten Bengtsons goda hand med detta klientel. Vem kan som han utan att rodna, utan att blinka stiga upp i riksdagen och så där bara i förbigående föreslå en sänkning av folkpensionsåldern till

65 år utan någon njugg och futtig baktanke på kostnaderna!

Torsten Bengtson är, påstås det, i grund och botten en snäll man och en hygglig kamrat, och som sagt — han varken dricker eller röker. Allt detta i förening med en lycklig brist på känsla för intellektuell anständighet och en därav följande makalös fräckhet, som camoufleras av en blåögt trohjärtad uppsyn, gör att han kommer idealet av en centerpartipolitiker mycket nära. Men dock inte tillräckligt nära för att kunna pretendera på att bli Gunnar Hedlunds efterträdare. Hans namn har en gång nämnts i kronprinsdiskussionen, men kan numera betraktas som avfört. Han kommer fortsättningsvis att tillhöra ledningen, men han kommer inte att bli ledare. Även i centerpartiet går hut någon enstaka gång hem.

G. U.

EN KULTURELL INSTITUTION

har Almqvist & Wiksell kallats av sina kunder. Vi är mycket stolta över denna benämning, som vi tror har sin grund i att våra kunder alltmer uppmärksammat vår strävan att *uppfatta* manuskriptet, att med inlevelse och kunskap överföra det i tryck och inte bara »trycka av» det.

Låt oss speciellt nämna fyra män, som manuskriptet möter på sin väg genom tryckeriet:

BESTÄLLNINGSAKTORN som tager emot manuskriptet, står hela tiden vid kundens sida: han inte bara bevakar att alla moment i framställningen utförs såsom överenskommit, utan som en god rådgivare föreslår han även kunden förbättringar och besparingar under arbetets gång.

MANUSKRIFTGRANSKAREN går igenom alla arbeten på främmande språk och tillrättalägger dem i enlighet med internationellt erkända regler för korrekt sättning – från det enskilda ordets stavning till textens allmänna disposition.

SÄTTAREN har också smittats av denna anda: med samma skicklighet och ambition att göra det allra bästa sätter han en kemisk strukturformel som ett fornfranskt poem . . . och det gäller även för

KORREKTURLÄSAREN: När denne efter ytterst noggrann läsning signerar korrekturet, utgör det en garanti för ett välsatt arbete och det ger författaren en känsla av trygghet att ha vänt sig till:

Almqvist & Wiksell BOKTRYCKERI AB

UPPSALA